

~ KATARINA GENAR ~

Glasfågels grav

**BONNIER
CARLSEN**

Tyra håller Sigrid i handen. Septembersolen får deras skuggor att se långa ut. Tyras skugga är längst och har en keps på huvudet. Sigrids är kort med två spretiga tofsar i håret. De är på väg hem från Sigrids förskola. Det är måndag och mamma och pappa jobbar sent.

Sigrid pratar på om allt möjligt medan hon skuttar fram i sina rosa gympaskor.

– Titta, skuggan gör precis som jag, säger hon glatt.

Hon hoppar upp och ner och försöker få sin skugga att bli längre än Tyras.

– Det går inte, skrattar hon. För du är så himla stor, Tyris.

Sigrid trycker till lite om Tyras hand när hon säger det där sista. Tyra blir varm inombords. Sigrid är den enda

på förskolan som har en storasyster som kommer och hämtar henne och Tyra vet att Sigrid är stolt över det.

Området de bor i består av exakt likadana nybyggda radhus, fyrkantiga som sockerbitar med svarta tak och stora fönster. Husen på Blåklintsvägen blev färdiga först och när de flyttade in i somras var de nästan de enda som bodde där. Nu har fler familjer flyttat in, men på en del gator är husen fortfarande tomma.

Välkommen till Idyllen står det på en skylt borta vid landsvägen, där man svänger in. Området kallas så, Idyllen. Tidigare var det en stor äng och det är där man har byggt alla nya radhus.

– Du kan ta bussen till skolan, Tyra, sa mamma och pappa den där kvällen då de berättade att de hade skrivit på kontraktet för Blåklintsvägen 5. Det tar bara tjugo minuter in till stan.

Tyra hade varit tveksam. Vad var det för fel på lägenheten som de redan bodde i? Hon gillade att bo mitt inne i stan. Men mamma sa att lägenheten var för trång och att Sigrid behövde få ett eget rum. Dessutom kunde Sigrid börja på den nybyggda förskolan i området.

– Tänk, ett alldeles nytt och fräscht radhus med all den fina naturen runt omkring. Det kommer att bli toppen! sa pappa.

Vid Sigrids förskola finns ett äldreboende och lite längre bort ligger en kyrka. Bakom kyrkan syns en hög skorsten som hör till det gamla nedlagda glasbruket.

Tyra drar lite i Sigrids hand och skyndar på stegen. Hon är törstig och vill hem. Men Sigrid går så långsamt.

Precis innan alla radhuslängorna börjar ligger en kulle med en gammal vit herrgård med stora vackra fönster. Det var bakom den som den stora ängsmarken fanns förut.

De rundar herrgården. Där står en grävskopa parkerad. I marken finns en djup grop och runt gropen står ett tillfälligt staket med en skylt: *Johanssons markservice*.

– Varför har de grävt här? frågar Sigrid.

– Därför att de ska bygga ännu fler hus, svarar Tyra.

Hon ser ner i den mörka gropen. Det luktar våt jord. En fet daggmask skruvar på sig där nere i leran. På ena kanten av gropen syns en röd prick.

Det lilla röda blänker till. Solen går i moln och en kall vind sveper genom området.

– Kom nu, så går vi hem, säger Tyra och drar hårdare i Sigrids hand.

Hon vet inte varför, men det är något med gropen som känns obehagligt.

När de kommer in dricker Tyra kallt vatten direkt från kranen. Sigrid sätter sig vid köksbordet och börjar rita.

Det gör hon alltid så fort hon kommer hem från förskolan. Oftast ritar hon något som har hänt under dagen. Den här gången är det fruktstunden. Sigrid är bra på att rita. Hon ritar alla barnen i gruppen så att man verkligen kan se vilka de är.

Tyra plockar fram bröd och ost ur kylan. Det dröjer nog ett par timmar till innan mamma och pappa kommer hem från jobbet. Hon brer en macka till Sigrid och en till sig själv.

Sigrid lägger pappret åt sidan och tar ett nytt.

– Jag ska rita jord, säger hon högtidligt.

Hon ser allvarligt på Tyra.

– Som det ser ut under oss, viskar hon och pekar ner mot golvet.

Hon väljer en mörkbrun krita och trycker den hårt mot pappret. Drar den fram och tillbaka tills allt blir ett enda brunt virrvarr.

Tyra tänker på gropen de såg. Sigrid måste ha fått idén därifrån.

– Det fanns något litet rött i kanten på gropen också, säger Tyra.

Sigrid nickar. Hon ritar först en röd prick, men sedan gör hon om den till en blomma.

Tyra ler. Det är fint med den röda blomman. Som ett hopp i allt det mörka.

≈ 2 ≈

19 januari 1935

Lill-Knut kommer ut från skogen tillsammans med sin mor. Han håller henne hårt i handen. Glasbruket tornar upp sig framför dem och röken ringlar från skorstenen upp mot himlen. Lite längre bort ligger den vackra vita herrgården. Det är dit de är på väg. Mor ska städa där och hon ville inte lämna honom ensam så han fick följa med.

Han önskar att han hade fått stanna hemma med sin syster i stället, men hon behövde också arbeta idag.

Mor går fort. Snön krasar under hennes skor. Lill-Knut stannar till och hostar. Det gör ont i bröstet och den kalla luften river i lungorna.

– Kom nu, säger mor. Frun blir arg om vi kommer för sent. Golvet i matsalen ska skuras.

Solen håller redan på att sjunka trots att det bara är eftermiddag. Himlen färgas rosaröd. Lill-Knut tänker att rött är en vacker färg.

– Himlen är röd som torpet jag bor i, röd som söta smultron om sommaren, nynnär han tyst medan han trampar vidare i snön.

Han gillar att sjunga. Oftast sjunger han för att lugna sig själv. Som nu. Han tycker inte alls om att de är på väg till herrgården. Det är något med frun som skrämmer honom. Hennes gröna ögon är alltid så kalla.

≈ 3 ≈

Pappa ställer ner kastrullen med makaroner på bordet, bredvid stekpannan med sojakorv.

– Varsågoda! ropar han in mot vardagsrummet där mamma och Sigrid tittar på barnprogram.

Tyra sitter redan vid bordet. Hon har precis gjort klart matteläxan. Nu i sexan är det mycket mer läxor än förut.

Pappa slår sig ner på stolen mittemot.

– Gick det bra att hämta Sigrid? frågar han. Det är snällt att du ställer upp och gör det. Både mamma och jag har jättemycket på jobbet den här veckan.

– Det gick bra, säger Tyra.

Hon tänker att hon gärna hämtar Sigrid så slipper hon vara ensam hemma så mycket. Det var skillnad när de bodde i stan. Då följde Tyras bästa kompis Nour med

henne hem efter skolan nästan varje dag. De bodde nära varandra och behövde inte passa några bussar. Nu har allt blivit mycket krångligare när de ska ses.

– I nästa vecka kan jag kanske jobba lite mer hemifrån, fortsätter pappa.

Pappa jobbar på ett företag inne i stan och Tyra vet inte riktigt vad han gör där hela dagarna. Men det handlar om siffror och pengar på något sätt. Mamma är läkare på öronmottagningen på sjukhuset. Det jobbet är lättare att förstå.

Mamma och Sigrid kommer och sätter sig vid bordet. Sigrid är lite sur. Hon ville se klart programmet. Men när hon får se att det finns makaroner blir hon glad igen. Hon vill ta själv och lassar som vanligt på alldeles för mycket på tallriken. Mamma skyfflar tillbaka en del ner i kastrullen igen. Sedan ser hon på Tyra.

– Hur var det i skolan idag? frågar hon. Går det bra att åka buss? Kommer du i tid? Eller vill du få skjuts med mig in till stan i stället? Men då måste vi åka ganska tidigt.

Det är typiskt mamma. Hon ställer alltid flera frågor på samma gång.

– Det går bra med allt, svarar Tyra. Och jag behöver ingen skjuts.

– Härligt, ler mamma.

Hon tar en tugga och fortsätter:

– Visst är det skönt att du har slutat med fotbollen? Det blev så stressigt med alla träningar och matcher hela tiden.

Tyra nickar lite.

– Jag är så glad över att vi flyttade hit, säger mamma. Det är verkligen underbart att komma ut till lugnet efter en dag på jobbet. Och tänk att det fungerar så bra med bussar och allt.

Pappa håller med.

– Jag hörde förresten att det ska bli restaurang i den gamla herrgården, berättar han. Den ska visst öppna redan i nästa vecka. På herrgårdens övervåning ska det bli ett museum där allt är bevarat som på brukspatronens tid. Jag ska försöka boka bord till öppningskvällen så att vi kan gå dit och kika.

– Vad kul! instämmer mamma.

Sigrid ser glad ut men Tyra suckar. En restaurang låter väl bra men hon kan inte tänka sig något tråkigare än ett gammalt museum.

Mamma och pappa fortsätter att prata om hur mysigt det är i Idyllen.

– Glasbruket är så vackert, säger mamma. Det är synd att man har låtit det förfalla. Jag undrar varför det stängde så hastigt. Som jag har förstått det så var det en blomstrande glasindustri här. Men tydligen slog glasbruket igen